

ret overlegent, at han havde været optaget af et større Arbejde.

»Naa ja, det er jo sandt . . . De hører ogsaa til de velsignede Nytte-Mennesker,« sagde Fritjof med en kort Latter og tilføjede, vendt imod de andre, og ligesom i Fortsættelse af noget, de i Forvejen havde talt om: »Den Herre er nemlig ogsaa en af Nathans Børn! . . . Naar, har De maaske været beskæftiget med at tappe endnu en af vore uskyldige Smaasøer til Fordel for det gode danske Fedekvæg? Eller har De snoet en rentebærende Sporvej op ad Himmelbjerget, maaske anlagt en Sodavandsfabrik paa Møens Klint eller paa anden Maade bidraget til Guds grønne Jords Forskønnelse og Menneskenes Vel-færd?«

Per svarede, idet han roligt tændte sig en Cigar:

»Nu ja — hvad skal man sige? — — vi kan jo ikke alle være saa heldige at fødes med Geni til at skabe Paradiser — paa et Stykke Lærred. Desuden, der er vist foreløbig egentlig ingen Mangel paa den Art Begavelser,« føjede han til, idet han saa' ud over Kredsen af unge Kunstnere, der i højtidelig Tavshed hang over Stolene med en Cigar eller Cigaret i Munden, som sov de indvendig.

Per havde i Aarenes Løb faaet en stedse større Afsmag for Kunstnere, disse i hans Øjne